

Δέξου μεγαλονόμια κι' έμou του φιλομούσου...
δρσε'σ'τά μεγαλεία σου και' στους πολιτισμούς σου.
Όρσε και, σέ μπακαλίθες πολιτικούς κι' έμπέροους,
πού κάθε μία λέξι των δεν είναι παρά ψέμμα,
νά και' στους δημοκράτες σου, νά και' στους σκηπτορφόρους,
πού για τὰ μάτια μοναχά φοροῦν άκόμη Στέμια.

Η λόγχαϊς ή χαλυθδυναϊς σέ πόνους ακονίζονται
λαών, πού βρακακίζονται,
κι' έκεινα τὰ κλώνια σου, πού φέρνουν τρώμαραις,
άντικίλων βροντόφωνα του κόσμου της κατάραις.

Έσύ, Σμαχάτρο τών αρμάτων,
ξεμακίλιστρα τών πνευμάτων,
ξεμακίλιστρα τών ψυχών,
τρώγε της μικραις μαριδας,
κι' από κρεατα φτωγών
κόδε δυνατακας λουριδες.

Άστραφς, κυρά, και' πάλι, και' μονάχι σου θαυμάσου,
ας γενουδ με μπύμπαις στάχι καθενός μικρού τὰ δικηα,
και' χαλυθδώνε τὰ φύλλα της ποιητικης καρδιζας σου,
πού μεγάλων συμπεροντων τὰ κατάραιαν σκουλήκια.

Έμπροστά σου γόνου κλίνε,
κι' έξμυνο τά μεγαλύνω
τήν βροντή, τήν άστραπή σου.

Ό κυρία φερτυτοῦ,
δέξου κι' από'μένα φτωῦ,
κι' ζιντε τώρα ξεκομπίσου.

Μέσα 'σ' άλλα ξεφαικιά και τὰ κυριαρχικά.

Φ. — Όρσε, παλ'ημοπακάλικο κι' Έβραϊκό παζάρι,
όπου καθένας έρχεται νά δώση και νά πάρη,
δρσε, παλ'ημοπακάλικο με καθενιά προμμάτετα,
πού κόσμους χάσκει γύρω σου με λιμνησμενα μάτια.

Πούλησε κάθε φόρεμα, πού δεν ξαναφορεζεται...
κι' ό Φασουλής αλληλωτίτικος και Φάουστ θά γενή,
όπου με τόση σιχασιά και φρίκη καταραζεται
και τόν χυμό του σφαυλιού και τήν ύπομονή.

Έσύ, κυρά, πού σ'έκτιμώ,
για της Ειρήνης τόν καμμό
καρπού δεν άφρασε χυμό.

Ό σύ, κυρία φερτυτοῦ,
μπακαλίσα, προμμάτετου,
και τώρα σ'τόν περίπατο σέ βλέπω με διάοκι,
και κάποιος οίστρος σέ κεντρά και τώρα για φεσάκι.

Πάλι σ'τό νησι της Κρήτης
κυριαρχικά κηρύττεις,
πάλι βλέπω'σ'τά βουνά της τού Έδαίου τους δακτύλους
δακτύλ' άνοιτά νά δείχνουν'σ'τους πρσστάτας και τους φίλους.

Πάλι, προσφίλεις πρσστάται,
σες άκουο νά βροντάντε.
Πάλι δρόντοι σάν και τότε
σ'τά θουά της, σ'τά λαχάδρια,
πάλι πεινασκίμιοι τρώτε
τά παχιιά της τὰ κουράδια.

Άπό δόξης ουρανοῦς
άκου πάλι κερανοῦς
και κατακλυσιμδν ραγδατων.

Άδες τόν Δία τόν Έδαίου...
εις της Έδης τόν αϊθέρα
πρωτοθρόντισε μιὰ μέρα

Πάλι της Κρήτης τὸ νησι
τὸ τρώει θλίψης περισσή,
και κάθε δένδρο γόνιμο προτοῦ καρποφορήση
θαρρεῖς ίτιχ πῶς γίνεται και τάρου κυκπρσίσι.

Γερά σου σύ, κυρά πρσστάται,
ξανασκυβετε μπροστά της.
Έλα, Λάμα του χυσοῦ,
τό τομάρι μας νά φξς,
έλα τας άνασκαρας
νά θαυμάσες της Κνωσοῦ.

Στείλε μερικους Έλγίνους,
δπως τους παλ'ρους έκείνους
για ν' άρπάξουν θησαυρους,
ξαναγκρέμισε σταυρους,
ξαναχάλασε φαλιζαις,
μάρανε πορτοκαλιζαις,
για νά λέμε: ποῦρι ποῦρι,
έχεις κούτελο και μούρη.

Π. — Κι' έγω πάλι, παπαγάλο,
βράκα Κρητικιά θά βάλω,
δυνατό μπουρρι με πιάνει.

Και βρακαξς θά προχωρήσω,
και βρακαξς θά ξαναδρίσω
τήν πρσστάτιδα τήν πάνυ.

Πάλι φρίνεσαι πῶς είσαι με τὰ ρεγγαριάτικα σου,
πάλι νόταις, νευρικά,
πάλι τρώς τὰ λυσσακά σου
με τὰ κυριαρχικά.

Πάλι με καινούριας νόταις
λησημονεις, κυρά, της πρώταις,
κι' άλλα λές κι' άλλα μες κάνεις,
και μες ρέβεις και μες σκάνεις.

Πάλι προσφίλιος ρεσά
σου μυρίζε τὸ πιάφι,
κάποιο θά ξανόδες' λάρφι
με δῆδ κέοκα χυσοῦ.

Φ. — Όρσε, κοράκι νησιτικό, πολιτισμδν άγρίμι,
πού ζερεῖς τὰ φρασιδια τὰ διπλωματικά,
κι' όπταν κάποιο μυρισθης τριγύρω σου φορφήμι
βγάξεις τὰ μακαριτικά τὰ κυριαρχικά.

Π. — Πολύ καλά, βρε Φασουλή, της τάπαμε και πάλι,
και τώρα νά καταπρακαίξεις σ'τό κλουβιο σου καρδίαι.

Και κερκόσαις ποικιλιάς,
μ' άλλους λόγους άγγελιας.

Θεατρον Δημοτικόν... τί χρυσαις δουλειαις πού κάνει!..
θρίαμβος άθληνδης και μ' έκεινη τήν Έλλαδάνη,
και καμμία και κανέναν δεν λυπάται τόν παρὰ του,
κι' όλοι κι' όλαις λέγε μπράβο του κυριου Κονταράτου.